

Следъ войната стариятъ умрѣ отъ холера. Маринъ бѣше назначенъ на служба въ единъ северобългарски градъ. Скъро следъ смъртъта на баща му, той се завърна въ селото, съобщи, че се сгодилъ за дъщерята на единъ богатъ офицеръ и си поиска дѣла отъ имота. Никола прехапа устни и се стопи отъ мъжа. Но нѣмаше какво да прави — отдѣли си му нивитѣ, пъкъ частъта отъ къщата обеща да му наплати за една година. Тъкмо когато му изплати всичко и се отпусна, обяви се Европейската война. Презъ войната Никола падна убитъ при „Червената стена“ въ Македония. Най-големиятъ му синъ бѣше на шестнайсетъ години, срѣдниятъ на четири и най-малкиятъ на една.

Инженерътъ считаше това за много естествено и никога не бѣше му минавало презъ ума, че той е облагодетелствуванъ съ нѣщо. Но като видѣ миловидното и симпатично нѣкога лице на снаха си, обезобразено отъ бръчкитѣ на мизерията, грижитѣ и тревогитѣ, една вълна на досада и блудкавостъ залѣ гърдитѣ му. — „А знаешъ ли“, — питаше го сѣкашъ това лице, — „какъ съмъ изгледала три деца съ петдесетъ денари иловица?“

— Та, Тодоръ се отдѣли, а? — обърна се той като разглеждаше разсѣяно низичкия чардакъ.

— Не му бѣше време, деверъо, ама като рече неща, та неща . . .

— Защо?

— Отдѣли се много да напечели, та ниви да купува . . . Пъкъ то . . . лани булката му легна, че по доктори, че по болници — имашъ едно хубаво парченце, ти го знаешъ, до „Воденицитѣ“ е — продаде го, отиде, та сега нѣма де и лукъ да си посѣе . . .